

Kirsti Mäenpää s. Vilkuna

# Poltetut päreet





2021 Kirsti Mäenpää s. Vilkuna

Kansi: Kirsti Mäenpää s. Vilkuna

Kuvitus: Kirsti Mäenpää s. Vilkuna, Peppiina Mäenpää

Kustantaja: Bod- Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Bod- Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528042709

Kirsti Mäenpää s. Vilkuna

**Poltetut päreet**

# 1.

**Alma oli kuullut** ystävättäreltään naapurin Vienolta sipiasiana, kuinka tämä oli alkanut viettää kerran kuukaudessa hotelliviikonloppuja. Vieno on ollut jo kohta kymmenen vuotta leskenä ja nyt hän oli ajatellut, että on repäistävä kunnolla iloja irti elämästä vielä kun suonikohjuiset sääret kantavat. Sehän on vain mielikuvituksen rikkautta, kuinka liehuvilla hameen helmoilla peittelee suonikohjut piiloon ja katseen vangitsijaksi laittaa kuuden sentin korkuiset korkokengät jalkaan. Pitihän niillä kengillä tosin muutama päivä harjoitella peilin edessä kävelyä, että ei näyttäisi ensikertalaiselta korkokenkien omistajalta ja varjeltuisi nilkan nyrjähtämiseltä.

Ja voi kamala, mitä kaikkea niistä hotelliviikonlopuistaan Vieno kertoili istuessaan Alman seurana saunan lauteilla. Alman piti niitä kuunnellessa siirtyä alalauteille istumaan, niin alkoi päätä huimata. Alman mielessä alkoi kummitella ajatus, että pitäisikö itsekin lähteä katsomaan paikan päälle, puhuuko Vieno totta, vai onko hänellekin alkanut jo vanhuuden höperyys. Sillä vanhuuden höperyydellä on kai virallisempikin nimi nykyaikana, mutta mikä se nyt olikaan. Niinpä Alma saa löylyjen keskellä sanotuksi, että seuraavalla kerralla otat sitten minut mukaasi, kun sinne autuuden pesään olet menossa. Ja niin naiset sopivat asian heittämällä täyden kipollisen vettä kiukaalle.

Muutaman viikon päästä Vieno kilauttaa Almalle, että laita nyt kapsäkkiisi kaikki viikonloppureissulla arvelemasi tarvittavat asiat, kuten yöpaidat, hammasharjat tekohampaiden siistimistä varten ja tietysti illanistujaishepeneet. *”Äläkä unohda niitä korvakorujasi, jotka ovat säilössä siellä piirongin laatikossasi ja se helmikaulakoru, jonka olet kuulemma joskus nuoruusvuosina Topiltasi saanut. Ja onko sinulla huulipunaa ja muita kasvojen ehostukseen tarvittavia aineita, siis meikkejä?”* Vieno huikkaa.

Almalle tuli hiki kuunneltuaan Vienon laajaa selitystä, mitä kaikkea pitäisi ottaa mukaan yhden yön reissua varten lähimpään kaupunkiin. Sitä paitsi ei Alma ollut kymmeneen vuoteen käyttänyt huulipunaakaan, niin että mitenkä sitä nyt sutisi, ettei mene yli reunojen. Vieno lupasi auliisti auttaa siinä asiassa.

Lähtöaamu koittaa. Alma on jo viiden aikoihin aamuyöstä valmiina odottelemassa linja-autoon nousemista. Pieneen, perässä vedettävään matkalaukkuunsa hän on pakannut kaiken sen, mitä Vieno oli luetellut mukaan otettavaksi. On kaiken varalta kaksi yöpaitaakin, eikä Alma osaa sanoa miksi, mutta onpahan nyt vaan. *”Ei vara venettä kaada.”* Isä oli aikoinaan tuon lauseen opettanut ja se on jäänyt syvästi Alman mieleen, tarpeellinen oli ollut monta kertaa matkan varrella.

Linja-auto tulee ja pysähtyy tolपालle. Alma kömpii sisään. Vieno on jo etupenkillä istumassa ja varannut paikan Almalle viereensä. Siihen Alma rojahtaa ja yrittää salata hengästymisen, joka aiheutui muutaman askelman nousemisesta. Oli hänellä kuumakin, johtuen uudesta päällystakista, jonka hän oli hankkinut tätä matkaa varten. Vahingossa oli tullut ostettua pari numeroa liian pieni vaate, josta ei mahtunut kiinni kuin ensimmäinen ylänappi.

Vieno hykertelelee siinä vieressä linja-auton nytkähtäessä liikkeelle. Hän aukaisee mustan, kiiltävänahkaisen käsilaukkunsa ja ottaa esille pienen, litteän pullon, kiertää korkin auki ja tarjoaa Almalle

- Kas tässä. Otahan huikka, nyt nämä tytöt aloittavat ansaitsemansa pikku loman. Ollaanhan tässä raadettukin vuosikymmenet ilman vapaapäiviä, tai edes kuntoutuslomina kylpylöissä. Niitäkin kuulemma jotkut saavat, kun osaavat oikealla äänellä valittaa.

Vieno ottaa itse ensin pitkän huikan ja sitten Almakin huulet supussa liruttaa pullosta pari pisaraa kielen päälle. *”Hyi hitto, kuinka on väkevä, mutta on kai otettava samaa tahtia kaverin kanssa,”* suhisee Alman aivoissa.

Linja-auto huristelee pitkän tunnin ja naiset nuokkuvat sen ajan päät takakenossa, pienen rohinan kuuluessa tasaisin välein. Aikainen herätys ja kaiken päätepuskilla tulevien kokemusten aiheuttama jännitys laukeaa auton hyrinässä ja osuutta on tietysti litteällä pullollakin.

Naiset heräävät yhtä aikaa auton saapuessa kaupunkiin ja ajellessa pari korttelia mukulakivetyillä kaduilla. Aivan tekohampaatkin tärisevät suussa, pysyvät kuitenkin paikoillaan.

Vieno ja Alma kompuroivat alas autosta, oikovat päällystakkien helmoja ja lähtevät käsikynkkää marssimaan kohti lähellä sijaitsevaa hotellia, johon Vieno on varannut heille yhden vuorokauden. Hotellin seinustalla on pitkä rivi eri maiden lippuja vaakatangoissa lepattamassa. Siitä naiset ymmärtävät, että hotelli on kansainvälisesti arvostettu ja noiden seinien sisällä on majoittuneena ihmisiä muualtakin kuin kantaväestöstä. Sekin tieto lisää jännitystä tulevista tunteista.

Alma ja Vieno kirjautuvat asukkaiksi hotellin aulassa ja saavat avaimet huoneeseen. Sitten vain etsimään mistä löytyy oikea huone. Kerroksia on monta ja kaikissa sen seitsemän siipeä. Sitten Vienolla välähtää entuudestaan tuttu muisto.

- Hei, huoneen numerohan on tuossa seinällä kyltissä ja vielä nuoli perässä mihin suuntaan pitää mennä!

Huone löytyy ja naiset puuskuttavat sisälle. Mikä autuus ja helpotus! Molemmat kuorivat ahtaat ulsterit vaatenaulakkoon, potkivat varpaita puristaneet korkokengät jaloistaan ja lysähtävät raskaiden nojatuolien syliin. Alman käsi sivelee nojatuolin kädensijaa, miten pehmeän samettista se oli raskasta työtä tehneen kämmenen alla.

- No niin ystäväiseni, sanoo Vieno. - Nyt sitten pannaan elämä ranttaliksi ja aloitetaan tietysti tällä. Vieno kaivaa käsilaukustaan sen litteän pikku pullon, jonka olivat jo korkanneet linja-autossa matkan aikana. Pullosta riittää enää vain pienet kulaukset molemmille.

- Jospa kävisimme ensiksi suihkussa ja sitten lähdetään etsimään syötävää ja juotavaa, Vieno ottaa ohjakset käsiinsä. Kaikki tähän on hänelle jo tuttua niiltä monilta reissuilta, joita hän on viimeksi kuluneen vuoden aikana omin päin tehnyt. Omin päin siksikin, etteivät kyläläiset saisi liikaa vihiä hänen iloilloista.

- Hetkinen, minäpä tilaan meille samppanjapullon huonepalvelusta. Siemaillaan sitä samalla kun ollaan vaahtokylvyssä. Kylpyhuoneessahan näkyy olevan oikein kunnon iso kylpyamme, sinne mahdumme molemmat yhtä aikaa, Vieno visioi ja alkaa jo kuoriutua päällimmäisistä kuteistaan.

Samalla oveen koputetaan. Vieno on jo alushameisillaan, mutta rientää sukkelasti aukaisemaan ovea. Siellä on aulapoika tuomassa tilattua samppanjaa. Hän kysyy kohteliaasti, että aukaistaanko ladyille jo pullo valmiiksi? Vieno kujertaa, että tottahan toki, aukaise vain.

Poika poksauttaa korkin auki, kaataa ensimmäiset helmeilevät juomat ojennettuihin lasihin ja jättää pullon pöydälle, poistuu sulavasti, mutta liukkaasti huoneesta.

- No olipas pojalla kiire, kikattaa Vieno ja ottaa pitkän kulauksen.

Tällä välin on kylpyamme täyttynyt kuplivasta vedestä ja naiset nostavat varovasti jalkansa reunojen ylitse, ettei vain tippaakaan kallista ainetta käsissä olevista lasista läiky hukkaan. Molemmilla on tunne, että he ovat kuin nuoret merenneidot kivipaadella keskellä aavaa merta makoilemassa. Pyrstöt vain läpsyttelevät vettä laiskasti silloin tällöin, olotila on täydellinen.

Kun samppanjapullo on tyhjä, on aika nousta ammeesta ja aloittaa kasvojen ehostus huoneesta poistumista varten. Vienolla on mukanaan laukku, jonka sisältö muistuttaa pientä kosmetiikkakauppaa. On meikin alusvoidetta, varsinaista vaalean beigeä levitettä, kulmien ja ripsien värjäysharpjoja, silmäluomille useampaa väriä, kynsilakkoja ja monenlaista muuta tilpehööriä. Almalta puuttuu kaikki tuo arsenaali, mutta Vieno auttaa mielellään ystävänsä tässäkin asiassa. Alma istuu peilin edessä rahilla ja Vieno maalailee Alman kasvot aivan uusiksi.

Seuraavaksi naiset valitsevat mukana olevasta valikoimasta tulevaan iltaan sopivat vaatteet. Vienolla on aivan uusi, varsin avarakauluksinen pusero ja pitkähelmainen rimpsuhame. Alma on löytänyt vaatekomeronsa periltä mekon, jonka olemassaolon hän on ajat sitten unohtanut. Se on iloisen punainen, ohutolkaiminen illanistujaisvaate. Ihme kyllä, mekko mahtuu vielä päälle, vaikka vuodet ovat kasanneet vyötärölle makkaroita useampaan kerrokseen. Sitten Alma muistaa, että hän oli hankkinut mekon aikoinaan alennusmyynnistä, vaikka se silloin oli ollutkin monta numeroa liian iso, mutta kun halvalla sai, niin siksi osti. Nyt asiaa ajatellessa, hän onkin ollut kaukaa viisas.

Huulet on punattu, korkokengät tungettu jalkoihin, jotka jo osoittavat tähän aikaan illasta turpoamisen merkkejä ja sitten käsilaukut olkaimille heilumaan ja menoksi. Hississä on partavedeltä tuoksuva herraseuraa, jotka alkavat heti kyselemään, että mihinkä päin tytöt suunnistavat. Vienolla on jo jonkinasteinen nousuhumala ja hän alkaa tirskaa kuin murrosikäiset tytöt konsanaan.

- Ei me vielä tarkalleen tiedetä, riippuu siitä mihin kohtalo kuljettaa, saa Vieno sanottua ja heittää viekoittelevan katseen kysyjälle.

Hissi pysähtyy ensimmäiseen kerrokseen, kaikki tunkevat itsensä ulos, ahtaita paikkoja kammoavat ensiksi. Alma kuuluu tähän ryhmään ja toisekseen, hieman häntä ihmetyttää Vienon keimaileva käytös, joka ei ole sopusoinnussa Vienon muun olemuksen kanssa, siksi Alma haluaa olla hieman erillään kaveristaan tässä kohden.

- Hei katsopas Alma tuonne, siellähän on ruokapaikka. Oikein on valkoiset liinat pöydillä ja tunnelmavalaisuus koko salissa. Sinne me mennään syömään, että jaksetaan sitten juoda. Näin sanottuaan Vieno hörähtää taas äänekkääseen nauruun.

Naiset marssivat ruokasaliin ja tarjoilija ohjaa heidät pöytään, joka tuntui kummastakin sopivalta paikalta. On tarpeeksi syrjässä, mutta silti hyvä näkyvyys kaikkialle. Ja sitähan Alma ja Vieno haluavat. Seurata silmä kovana, mitä kaikkia ympärillä tapahtuu. Hehän ovat tavallaan kuin sisällä juonirikkaassa elokuvassa.

Seuraavaksi heidän pitää valita samettikantisesta ruokalistakansiosta ateriat jotka houkuttelevat eniten. Sitä pitää miettiä pitkään. Molemmilla on käsilaukkujen kätöksessä viimeksi tullut eläke kokonaisina seteleinä. Ne on nyt tarkoitus törsätä ja nauttia elämän moninaisista elämyksistä, jotka olivat jääneet vajaiksi tähän saakka, koska oli pitänyt aina ajatella säästämistä pahan päivän varalta.

- Minäpä otan alkupaloiksi pitaleipää ja valkosipulietanoita hapanimelä kastikkeella. Pääruokana olkoot sitten friteerattu proteiinimössö, mitähän se lieneekään ja jälkiruoaksi liekitettyjä suklaabanaaneja. Vieno on valintansa tehnyt. Alma ei osaa vähäisellä kokemuksellaan valita muuta kuin samaa kaverin kanssa.

Tarjoilija ottaa tilauksen vastaan ja kysyy kohteliaasti, että saisiko olla rouville vielä jotain juotavaa ruokaa odotellessa.

- No tottahan toki, kujertaa Vieno.- Miksi emme heti muistaneet koko juomapuolta. Tuohan kaksitoista senttiä talon valkoviiniä molemmille.

Tarjoilija nyökkää kohteliaasti ja poistuu ruokalistoineen paikalta, tulee kohta takaisin ja kaataa pitkäkaulaisestä pullosta kahteen lasiin kaksitoista senttiä haalean keltaista viiniä.

Tilatut ruoatkin tulevat aikanaan. Alma kääntelee haarukallaan valkosipulietanoita lautasella, ummistaa silmänsä ja lipaisee kielenkärjellä tyrkyllä olevaa etanaa. Hupsista, sinne meni, aivan vatsaan saakka ja sitten hörppy valkoviiniä päälle. Alma on päättänyt, ettei voi olla sen maalaisempi



näissä ruoka-asioissa kuin Vienokaan. Sitä vartenhan hän on mukaan lähtenyt, kokemaan uusia elämyksiä kaikilla mausteilla. Vienolla näyttäisi olevan jo kokemusta laidasta laitaan suuren kaupungin tarjoamista iloista.

- Hei, katsohan tuonne päin, suhahtaa Vieno. - Eikös vain tuolla nurkkapöydässä istu meidän kylän kauppias, mutta kuka hänellä on seuralaisena? Ei ainakaan ole oma eukko ja miten se pääsisikään lapsilaumansa keskeltä. Mutta mies on päässyt ja katohan nyt kuinka ne pitelevät toisiaan käsistä.

Almalta menee etanan palanen väärään kurkkuun kuultuaan Vienon suhinat ja katsottuaan kyseisen pariskunnan kuhertelua. Tästä asiasta on kyllä syytä kysellä seuraavan kerran kaupalla käydessä, että mitä peliä perheellinen kauppias oikein pelailee kaupungissa. Totisesti, tämä reissu on jo tähän mennessä ollut hintansa väärsti.

Valkoviini kihisee jo mukavasti molempien päässä heidän siirtyessä pääruoan pariin. Alman pitää hetki aprikoida, että syökö samalla haarukalla, millä kauhoi etanoita suuhun, vai ottaako tuon lautasen sivussa olevan tukevamman ruokailuvälineen. Katsottuaan mallia Vienon haarukan vaihdosta, tekee Alma samoin ja aloittaa syönnin, joka toppaa heti ensimmäiseen annokseen. Almalta pääsee äänekäs kiljaisu, joka saa Vienonkin suu auki ihmettelemään, että mikä sille nyt tuli? Hetken ihmeteltyään Alman kiljaisua, havaitsee Vieno syyn ystävättären kauhusta laajentuneisiin silmiin. Alman suupielestä roikkuu ikään kuin jonkin ötökän koipi. Hän vinkkaa tarjoilijan paikalle selittämään, miten on mahdollista, että tuotu ruoka on jo valmiiksi niin pilaantunutta, että kuhisee toukkia.

- Hyvät rouvat, vastaa tarjoilija. Tehän juuri itse tilasitte tuota ruokaa. Se on hyvin ravintorikasta heinäsiirkkamuhennosta, aivan viimeistä huutoa olevaa gourmeeta ja meidän keittiö on erikoistunut sen valmistamiseen. Jopa ministeritkin tilaavat aina sitä täällä aterioidessaan. Mutta miten on, voitte vaihtaakin jos haluatte. Tuonko seuraavaksi vaikkapa perunamuusia nakkikastikkeella?

Naiset katselevat tovin toisiaan pöllähtäneen näköisinä, kunnes Vieno ratkaisee asian.

- Ei tarvitse vaihtaa, kyllähän meillekin toki uutuudet kelpaavat, luulimme ensin vain, että ruoka on pilaantunutta, mutta taisikin olla niin, että ruoto takertui hampaan väliin ja siitä johtui kiljaisu.

Almalle Vieno suhisee seuraavaksi, että ala vain niellä, älä katsele ollenkaan sitä mitä syöt. Ei me voida näyttää huomiota herättävän maalaisilta. Sitä paitsi heinäsiirkat ovat kummallekin tuttuja hyppijöitä. Tosin en ole enää kymmeneen vuoteen kuullut niiden sivitystä kesäisin, joten olen luullut, että ovat sukupuuttoon kuolleet nekin eläjät. Mutta nythän selvisi sekin asia, siikkaraasut ovat joutuneet rikkaiden paistinpannulle.

Alman mielihyvä herkkuateriasta on tipotiessään, mutta Vieno korjaa tämän kohdan tilaamalla toiset lasilliset, tällä kertaa punaista, vanhaa chileläistä vuosikertaa.

Kohta on molempien tunnelma kohoamassa pienestä ruokaepisodista huolimatta, he maksavat syöntinsä ja lähtevät suunnistamaan seuraavaan paikkaan. Vieno tietää ja tuntee täälläkin kaikki kerrokset ja nyt hän on sitä mieltä, että on mentävä olutkellariin, siellä on kaikin puolin rennompaa tunnelmaa, eikä tarvitse näytellä muuta kuin sitä, mitä on.

Olutkellari on jo täynnä janoisia miehiä ja naisia, yksin, tai kaksin istujia ja sitten isompia seurueita. Täällä on niin tiheä tunnelma, ettei kukaan huomaa, vaikka askel vähän horjahtelee, johtuen etupäässä uusista kengistä, joissa on seitsemän sentin korot ja muutenkin painavat vaivaisenluuta. Mutta mitäpä nainen ei tekisi viehätysvoimansa eteen, etenkin näin jo ehtoapuolelle ennättäneenä. Mutta kun sisäinen naiseus ei ole vielä minnekään kadonnut, on sen annettava näkyä ja kuulua.

Herra hyvästi siunatkoon, suhahtaa Alma Vienolle. - Näetkö sinä samaa mitä minä? Tuolla nurkkaseurueessahan istuu pappi liperit kaulassa, hörppii korkeasta lasista olutta ja veisaa ympärillä olevien kanssa virsikirjastaan virsiä.

Kohta seurueeseen liittyy kitaristi, joka alkaa säestämään virsiä rimputtaen kitaralla. Alma ja Vienokin, joka sentään on nähnyt tätä isoa maailmaa enemmän kuin Alma, ovat aivan ymmällään. Roiviiko pappiparan sielua jo pahemman kerran, vai onko tämä yritystä saada kirkkoon liittyjiä enemmän. Ovathan seurakunnatkin tietävästi jo taloudellisesti löysässä hirressä. Kansa katoaa saarnastuolin ympäriltä, eivät halua maksaa kirkollisveroja, vaan laittavat roponsa mieluummin ilmastonmuutoshuoliin ja muihin ympäristön vaalimiskampanjoihin. Ja sitten on tietysti niitä, jotka ovat äärimmäisen huolestuneita maailman katastrofialueista ja laittavat näitä asioita ajavien kansanedustajien vaalikampanjoihin rahansa. Niinpä modernisti ajatteleva sielunpaimen menee sinne, missä on kansakin; kapakoihin, ravintoloihin, kuninkuusraveihin ja mielenilmausmarsseille.

Ja uskottavuuden nimissä on kallistettava muutama kuppikin kavereiksi alkavien kanssa, muutenhan koko hieno logiikka paimenen ajaman lauman saaminen takaisin kirkkoon menee pannukakuksi. Hetken kuluttua on jo joku juomansa ansiosta siinä pisteessä, että ääni alkaa säristä ja siihenastisen elämän kaikki vääryydet tulvivat virren liikuttamana ulos. Todennäköisesti pappi on onnistunut tehtävässään, on saanut ainakin yhden ihmisen purkamaan tuntojaan. Pappihan toimittaa täälläkin virkaansa, tarjoaa kuunteluapua ja lohtua lähimmäisille.

Hetken töllistelyään olutbaarin hengellistä hetkeä, jatkavat Alma ja Vieno matkaansa baarin tiskille ja tilaavat omat kaljansa. Tässä paikassa on monen sortista ääntä. Ihmiset huutavat toistensa korviin ikään kuin kaikki olisivat vähintäänkin vähäkuuloisia, musiikkia tulvii kaiuttimista ja jossain nurkassa pauhaa televisio.

- Hei, katsohan tuota seuruetta, suhisee Vieno Almalle ja osoittaa katseellaan lähellä olevan pöydän seuruetta.

Vienon osoittamassa pöydässä on kukkamekkoinen naisryhmä käsikaulaa laulaen ”aikuista naista”. Välillä kuuluu lausahduksia meetoostakin. *Mitähän se merkinnee*, aprikoi Alma ääneen. Vieno on jo selvillä enemmän nyky maailman menosta ja hän selventää Almalle sanan tarkoitusta.

- No kuule, niitä on joku mies yrittänyt liian kovakouraisesti lähestyä ja siten häirinnyt sen hetkistä olotilaa, missä se nyt sitten lieneekään tapahtunut, työpaikalla tai metrossa. Voi, voi, jos minäkin kertoisin kaikki sen suuntaiset kokemukset, tulisi siitä pitkä lista. Näissä ympyröissä törmää jatkuvasti liian lähelle tunkevia auervaaroja, jos ei älyä heti osoittaa selkokielellä mitä mieltä on asiasta. Vieno sanoo isolla äänellä mielipiteensä ja katselee sitten tyhjän tuoppinsa pohjalle.

- Sitten on tietysti eri asia, jos sattuu kohdalle oikea herrasmies. Sellaisiin sattumiinkin olen näillä reissuillani törmännyt.

Alma kuuntelee hölmistyneenä ja yrittää ymmärtää Vienon katsetta, joka on yhtä aikaa tyhjä samalla kun suu kertoo kokemuksista elämän suoloista. Pakostakin Almalle tulee mielikuva Vienosta rojottamassa hotellihuoneen laakealla vuoteella silkkivyöpaidassaan, jonka läpi kuultavat paksut, suonikohjujen ympäröimät sääret. Samanlaiset makkarat kiertävät Almankin jalkoja. Ei ollut aikanaan varaa leikkauttaa rumennuksia pois ja sitten myöhemmin eivät ne enää haitanneet edes silmiä.

Olutlasit ovat tyhjentyneet ja nyt on aika siirtyä seuraavaan kohteeseen. Naiset päättävät hakea elävän musiikin paikkaa ja jopa pyörähdellä tanssilattialla, mikäli joku herrasmies tulee hakemaan. Ajatus argentiinalaistangosta jonkun miehen käsivarsilla suorastaa pyörryttää tässä kohden, kun on noustava muutama porras seuraavaan kerrokseen. Onneksi on tukeva käsikaide, josta kiinni pitäen voi nousta askelma kerrallaan ylös tanssisaliin.

Musiikki on elävää, mutta aivan erilaista kuin mitä oli silloin, kun Alma on viimeksi käynyt tansseissa. Taisi olla joku kesä ja lavatanssit. Nyt keikkuu joku pitkähiuksinen mies mikrofoni kädessä lavalla ja takana heiluu parvi vähäpukeisia naisia tehden akrobaattisia kiemuroita. Välillä mikrofonisiin huutava mies on kontallaan lattialla ja heiluttaa päätään taakse ja eteen niin, että hiukset lakaisevat lattiaa. Alma tuijottaa silmät renkailla näytelmää.

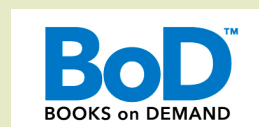
- Elä siinä tollota suu auki, komentaa Vieno ja jatkaa. - Tämmöistä on nykyaika, pitäisi sinunkin useammin tulla ulos mökistäsi, ettet jää kivikauden tasolle. Tuolla on tyhjä pöytä, mennään sinne istumaan ja ollaan niin kuin muutkin. Tai, jos sinua jo huimaa, mene nukkumaan, minä jään odottamaan onneani.

Vieno on niin topakkana, että Alma ei rohkene muuta kuin nyökytellä ja mitenkä täältä nyt kesken kaiken kuitenkin malttaisi poistua. Jäisi vielä jotain ennen näkemätöntä näkemättä.



Savusaunan kattopäreet palavat iloisesti saunan pesässä. Tulen loimussa vilahtelevat uudenlainen maailma, vapaus ja kaiken uuden kokeilunhalu. Kaiken rajattomuuden ihailu on ajan trendi.

Kirsti Mäenpää os. Vilkuna on Nivalassa syntynyt, Ylivieskassa kättilänä elämäntyönsä tehnyt ja kirjoittamisen iloon antautunut harrastelija.



[www.bod.fi](http://www.bod.fi)